

Bodor Ádám

HEKK MÁSFÉL NAPJA

Hekkeknek ez a gúnyneve volt, a rendes nevét soha nem tudtuk meg. Nem is tudtunk róla más semmit, csak azt, hogy állítólag itt-ott rossz fát tett a tűzre, ezért a környéken már többen is kézre akarták keríteni.

Akkoriban az Ilszk melletti Hlinka-tetőn már évek óta mészkővel foglalkoztunk, jobb híján a telet is a telepen töltöttük, amikor Hekk egy karácsony előtti napon odakeveredett. Négyen laktunk ott, Bulbuk és Kován, az ikrek, Helga néném, aki szerelmes volt beléjük, én pedig korábban mindenestül csatlakoztam hozzájuk.

Ősz legvége, vagy inkább már a tél eleje lehetett, éppen leálltunk az égetéssel, és már csak a tüzelőnek való farakásokat építgettük a telep köré a fennsíkot látogató zord keleti szelek ellen, amikor kilátogatott a tetőre Juszuff, az új gazda, aki a kőfejtőt, mellette a két kemencével nemrég megvette. Terepjárójával a fejtés előtti kis térségen állt meg, ahol egy nagyobb kocsis is meg tudott fordulni. Az ikrek már korábban meghallották, ahogy lennebb, a járatlan szerpentineken ropognak a befagyott tócsák a kocsis kereke alatt. Kimentek elébe, hogy a szirtek alatt várjanak rá.

Helga nénémel eleinte a lakóvagon ablakából kinézve még találgattuk, hogy ki lehet az, akinek ilyenkor támad kedve a tetőre kilátogatni, de mivel a telephez vezető utat még lenn a völgyben sorompó zárta el, ez csak az új gazda lehet, akinek kulcsa volt hozzá.

Mivel addig közelről még nem láttam arabot, mintha dolgom lenne arrafelé, én is kimentem a kőfejtőhöz, Helga pedig a nyitott nyári konyhából figyelte, mi készül.

A kőfejtés közelében egy hullámbádoggal fedett, hevenyészett, nyitott műhelyben munkapad állt, mellette egy szekrény és két láda a fejtésre való szerszámokkal. Mivel a rohanó felhőkből éppen valami jeges dara hullott, Kován és Bulbuk a tető alá húzódva beszélgetett Juszuffal, én pedig a közelből figyeltem őket.

Az új gazda fekete melegítőruhát, fehér tornacipőt viselt, fején pedig ellenzős sportsapkát, arcából kevés látszott. Egy nagy táskával érkezett,

amiből egy zsírfoltos csomagot és néhány kétliteres műanyag palackot vett elő, és sorban kitett mindent az asztalra. Azt mondta, mivel év vége közeledik, hozott egy kis kolbászt és bort az ünnepekre, ezután kezdett óvatosan jövetelének az igazi céljáról beszélni. Hogy hamarosan, talán már a közeli napokban keresni fog minket egy suttyó kis fickó, Hekknnek hívják, szegénynek nemrég meggyúlt a baja a környéken néhány emberrel, végül a pandúrokkal is, ezért most egy ideig büjtatni kellene a telepen. Itt a tetőn, ahol télen nem fordul meg senki, biztonságban ellehetne egy darabig. Aztán alkalmas időben, tél végén, vagy legkésőbb a tavasz első napjaiban ő jön majd érte személyesen, és elviszi. Mindjárt ki is tett az asztalra a palackok mellé egy köteg gumikarikával átfogott kupont, amilyent a környékbéli kantinokban lehetett élelmiszerre, dohányra, italtra, vagy az ilyen eldugott helyeken fontos holmikra, szappanra, gyertyára, elemre beváltani, hogy abból vegyünk Hekk számára ezt-azt, ha majd valamire szüksége mutatkozik. Ami megmarad belőle – ez pedig bizonyára a jegyek nagyobbik része lesz –, azt majd megtarthatjuk magunknak. Csak Hekkről ne tudjon rajtunk kívül senki, és tél végéig úgy őrizzük, mintha a saját vérünkéből való lenne.

Mivel az új gazda korábban csak egyszer járt kinn a telepen, amikor megvásárolta, Bulbuk és Kován alig ismerte. A hírre, hogy hamarosan egy idegen érkezik közénk, hirtelen egyikük sem bírt megszólalni. Egy darabig csak nyeltek, nézték a hat palack bort és ahogy a szél borzolja, lapozgatja a gumikarikával átfogott kupon-jegyeket. Fura kívánság volt, eleinte nem is nagyon értették. A tavasz kezdete pedig, amiről az arab beszélt, még messze volt.

Bulbuk volt, aki végül megszólalt. Hogy őket a környéken nem valami szívélyes és barátságos embereknek ismerik, másként nem a komisz szelektől látogatott Hlinka-tetőn élnének. De ha Juszuff úr a pártfoglta számára búvóhelyül mégis ezt a kietlen tanyát szemelte ki, hát nincs más választásuk, néznek elébe, meg nem tilthatják neki. De nem is örülnek annak, ami vár rájuk. Abban az egyben azért máris bizonyos lehet, hogy ők az illetőt soha nem fogják elárulni, mivelhogy egyébként, minden rossz hírük ellenére egyenes és nyakas emberek. Azonfelül azonban dőreség lenne bármi másban rájuk komolyan számítani. Mert itt a rideg magasztatokon az évek során átszállt rájuk is a kövek természete, ők bizony kemény, szótlan, maguknak való, szívtelen emberek.

Közben a munkapadot bámulták zavartan, a borospalackokkal, a repdeső kuponokkal. Mire Kován is mondott volna a maga módján egyet s mást, hogy pontosan a rossebnek és a nehéz nyavalyatörésnek kell ide nekik pont az ínséges téli hónapokra nyűgnek, koloncnak egy ismeretlen valaki, a gazda máris visszaült a terepjárójába és elhajtott.

Ahogy néztek az arab távolodó terepjárója után, már csak egy-egy megkésétt, tétova káromkodásra futotta. Az ikrek röstellkedve, talán szokatlan gyámoltalanságukon csodálkozva bámultak egymásra, hogy hol volt az eszük, amikor a beígért jövevényt a gazdával együtt nem kívánták mindjárt a pokolba. Közben indulatosan bámulták a kolbászos csomagot is, a boros flakonokat is, végül sötét gyanakvással a kuponokat. Alig mertem a közelükbe menni.

Akkor indultunk el mindhárman zavartan visszafelé, amikor Juszuff már rég eltűnt a lombtalan cserjésben, és hallatszott, ahogy lennebb, a hordalékkal tele úton a felcsapódó kövek egyre halkulva csörömpölnek a kocsi alvázán. Bulbuk zsebre gyúrta a köteg kupont, aztán két-két palackkal a hónunk alatt visszaballagtunk a lakóvagonhoz.

Kemencéink, amelyekben a követ égettük – egy kisebb, régimódi, parasztos, és egy olyan felültöltős tágasabb –, a szirtek árnyékában, a kőfejtés közelébe épültek, valamivel távolabb, kerekeivel földbe süppedve állt a szállásunk, az ócska lakóvagon. Mivel négyen éppen hogy elfértünk benne, Helgának ráadásul már mocorgott valami a hasában, így még egy személy számára ott már nem lett volna hely, ezért még aznap berendeztem Hekknak az istálló padlásán egy kis kuckót, ahol majd meghúzhatja magát. Az égetett meszet tavasztól késő őszig, a környék falvait járva, egy bádoggal bélelt szekérből árultuk, így az istállóban két kis mokány lovat is tartottunk, azok melege egyenesen a padlásra szállt, el lehetett lenni ott téli fagyos éjszakákon is. Amellett a nagyobbik kemencében télen is igyekeztünk ébren tartani a tüzet, sugárzó melege az istálló falát is elérte.

Közben nemhogy néhány nap, de talán egy-két hét is eltelt, és Hekk nem jött. A két mester nem beszélt róla, csak Helgának jutott olykor eszébe, amikor látta, hogy valahányszor nyílik a lakóvagon ajtaja, a légvonattól a polcon repdesni kezdenek a gumikarikával átfogott kuponok. Abból tudni lehetett, a gazda nem véletlenül hagyta nálunk.

Hogy Hekk, akit szerte a járásban már csendörök keresnek, valahol csak az alkalmas időt várja és beállít. De szó amúgy nem esett róla.

A végén aztán csak megjött. Már épp karácsony valamelyik előnapja lehetett, mert a Hlinka-fennsíkra ereszkedő, egyre komorabb hófelhők-ből aznap kora reggel óta, ahogy a szél hozta valahonnan, távoli harangzúgás hallatszott. Havazni is kezdett, és ezzel kezdetét vette a szeszélyes tél a Pitvarszk fölötti, mészkőszirtekkel övezett magaslatokon. Bulbuk a nap folyamán néhányszor eltakarította az istállóba, a nyári konyha felé és az árnyékszékre vezető ösvényről a havat, este pedig, mivel fogytán volt az üzemanyag, és aznap már nem szándékozott a fészerben lévő áramfejlesztőt beindítani, letakarta egy nejlonfóliával. Később újra kiment és a lepedő sarkára köveket helyezett nehezeknek, hogy amikor hajnalban fölkel a szél, el ne ragadja róla.

Ahogy ott matatott, a havazás sűrűjéből, valahonnan a csend mélyéből, de mégis már a közelből valami csilingelésfélét hallott. Mint amikor véletlenül, egy hirtelen mozdulattól megcsörren valami. Visszament a lakóvagonba, és szólt a testvéreinek, hogy valaki jár a közelben, engem pedig kiküldött a fészerbe, hogy ha tényleg az a bizonyos Hekk lenne az, vegyem le a nejlonfóliát az áramfejlesztőről és mégiscsak indítsam be. Addig is meggyújtottak egy karbidlámpát, kiálltak vele a lépcsőre, és ide-oda lóbálva integettek vele. Amikor az alak előkerült a farakások mögül, Bulbuk rákiáltott.

Szólj, ha te vagy az, akit Juszuff úr küldött! És mondd hamar a nevedet!

Hekk vagyok, bazdmeg, hallatszott ekkor a homályból.

Alacsony, girhes alak volt, az imbolygó lámpafényben vörös kecskeszakálla villogott, és ahogy megállt előttük és porolni kezdte magáról a havat, zubbonyán csilingelni kezdtek a fémgombok. Valami viseltes egyenruhaféleség, vagy kóbor mutatványosok öltözéke lehetett. Zsinegvégen valami henger alakú dolgot is húzott maga után a hóban. Nem lehetett látni, mi az, mert tele volt ráfagyott jégrögökkel.

A csomagod az, vagy mi a fene, kérdezte mindjárt Kován, hogy csak úgy a hóban vonszolod magad után?

Csak egy mókus, mondta Hekk.

Tényleg? És mi a fenét akarsz vele?

Két napja nem ettem. Holnap, ha kialudtam magam, megsütöm.

Ezzel a zsinég végét a lépcső melletti karóhoz kötötte. Más csomagja nem volt.

És ha mókus, akkor a farka, az hol van neki, kérdezte újra Kován?

Hekk lenézett az állatkára. Képzeld, úgy látszik, nincs neki. Nem is láttam, hogy lett volna, de lehet, volt, csak útközben leszakadt róla, mondta.

Annyira tele volt hóval, jéggel, hogy nem látszott, miféle állat, amit Hekk mókusnak nézett.

Hekk megigazította fején a sapkát, aztán mégis levette és lerázta róla a havat. Ahogy rázta, újra megcsörrentek zubbonyán a sűrűn egymás mellé varrt rézgombok.

Nincs valami jó szagod, mondta Bulbuk.

Nincs hát. Ha nincs, hát nincs. Mitől lenne?

Csak azért, mert mi itt nem vagyunk bűdösek. És miféle ez rajtad? Nem képzeld, hogy nekünk itt naphosszat csörögni fogsz veled, mint a karácsonyi angyalok. Az ilyen maskarát nem bújkálásra találták ki.

Ez volt ott, bazdmeg. Épp nem volt más, amit fölvegyek, ha érted, amit mondok.

Értem, de minket idegesítesz veled.

Mondom, hogy nem volt más. Sietni kellett, és csak ezt tudtam magamra kapni, ha így jobban érted. Csilingelsz a világban, mintha jelezni akarnád, merre jársz, közben úgy tudom, Juszuff úr nem szeretné, ha valakik rád találnának.

Nem hát. Persze, hogy nem szeretné. Mert azzal aztán már neki is annyi. És most mutassatok egy jó kis vackot, mert le akarok feküdni.

Megjött hát Hekk. Csak a gúnynevét tudtuk. A többi csak sejtelem volt, ingoványos mély titok. Szótlanul telt az este. Mivel korábban beindítottam az áramfejlesztőt, halványan pislákkolt egy égő a lakóvagonban. Eszegettünk valamit, aztán elalvás előtt a gyér fényben Helga még felolvasott egy-két történetet a folytatásos históriákkal teli füzetekből.

Hekkről több szó sem esett.

Reggel, amikor kimentem a lakóvagon mögé, az állatka, amit Hekk zsinégvégen húzott magával, ugyanott hevert behavazva, a lépcsők előtt, ahova este kikötötte. Kihoztam a nyári konyhából a nyírfa-

vesszőköteget és lesepertem róla a havat. Lestem, hátha jeges bundája fölött látok gyenge páracsíkokat remegni, ha netán még pislákolna benne valami élet, de ahogy a nyírfaseprével félretoltam az útból, felfordult és úgy maradt.

Később, amikor Kován kiment, hogy ellássa vízzel, takarmánnyal a két lovat, ugyanott hevert mozdulatlanul a hóban. Lehajolt, leoldozta nyakáról a zsineget, kétrét hajtotta és az ajtó kilincsére tekerte. Aztán vette a hólapátot, az állatka teteme alá nyúlt vele, és a két kemence közé dobta. Miután ellátta a lovakat, szólt, hogy menjek, nézzem meg a kölyköt, és mondjam meg neki, hogy ha enni akar, talál valami kását a nyári konyhában a gáztűzhelyen, ha nem szereti hidegen, begyűjthet alatta. De úgy készüljön, hogy még mielőtt enne, vagy bármit csinálna, Helga tetőtől talpig meg fogja mosdatni. Amilyen szagokat maga körül áraszt, közöttünk így nem maradhat.

Bementem az istállóba, felmáztam a létrán néhány fokot, és benéztem a padlásra.

Hekk ébren volt, ült a homályban, derékig szalmában.

Gyere le, egyél valamit. Van kásánk egy egész lábassal. De előtte megfürdetünk, hogy müljön el a szagod.

Hekk nyújtózkodott, nem mondott semmit.

Van itt melletted egy láda, abban találsz tiszta ruhát, egy másik mészégetőé volt, aki megszökött tőlünk, s a holmija itt maradt. Válogass belőle, és majd azt is hozd le magaddal, mert azt a maskarát, amiben jöttél, nem veheted fel többet.

Te ki a fene vagy itt, hogy csak magyarul, hogy mit csináljak?

Csak mondom, amit Bulbuk és Kován üzen neked. Ha nem vetted volna észre, ikrek, ami azt jelenti, egyformán nem szeretik, hogy ide jöttél a nyakunkra, látni se bírnak és nem is igen akarnak beszélni veled. Juszuff úr pedig azt mondta, csak úgy tavasz elején jön érted. Addig mit akarsz csinálni?

Tavaszig? Viccelsz, mondta Hekk?

Mert arra gondoltam, tudnál nekünk segíteni. Például a fejtésnél. Télen meleg vízzel öntözgetjük a követ, így tágítjuk benne a repedéseket. Tudod, ahogy a víz megfagy a résekben, tovább feszíti. Így aztán tavasszal könnyebben tudjuk kifejteni.

Ne mondd, tényleg? Na, hagyjál már! Mondom, hogy viccelsz, csak nem veszed észre. Juszuff azt hiszi, hogy majd itt verem neki a pöcsömet tavaszig?

Hanem mit csinálsz?

Honnan tudjam? Holnap vagy holnapután majd elindulok valamerre, aztán meglátom. Ki tudja, az is lehet, hogy feladom magam.

Juszuff úr veled kapcsolatban nekünk más dolgokat mondott. Hogy amíg érted nem jön, itt maradsz, mert valakik megharagudtak rád. Hagyott itt bőven kupont is, hogy tartsunk jól belőle, erre te máris el akarsz menni.

Aztán szarom bele. Nem várom meg, hogy a végén kutyákat küldjenek rám, mert akkor rábasztam. Kitalálok valami jó dumát, amivel meghülyítem őket, aztán szépen besétálok az őrsre, mert ezt a Juszuff-féle bulit meguntam.

Te is tudod, hogy csak képzelődöl és nem mehetsz sehova. Keress magadnak tiszta ruhákat aládában, aztán gyere le, mert amíg meg nem fürödtél, nem nyúlhatsz semmihez.

Miután Hekk kiválogatott magának a ládából alsóneműt, egy posztónadrágot, amihez később megtalálta a zubbonyt is, végül a láda mellett egy pár gumicsizmát, lejött a padlásról. Először csak körülnézett, hogy mi hol van a telepen. A lakóvagon mögött megpillantotta az árnyékszékét, bement, elvégezte a dolgát, aztán ahogy jött csörögve visszafelé, látta, hogy az állatka, amit ő mókusnak hitt, nincs ott, ahova este a karóhoz kötötte. Észrevette hogy a nyári konyhából figyelem, és odakiáltott.

Hallod? Miért kellett hozzányúlni? Mi a faszt csináltatok vele?

Ott van, nézd csak, és odamutattam a kemence mellé, ahova korábban Kován dobta.

Hekk erre odament, megrugdosta, és a fülénél fogva fölemelte. Mindjárt el is akarta onnan hozni, hogy mielőtt mosakodni kezd, nyúzza meg, és tegye is oda sülni. De én nem hagytam.

Szó se lehet róla. Kihül a vized, és amíg meg nem fürödtél, nem nyúlhatsz semmihez.

Nem szeretem, hogy mindenbe belepofázol. A végén úgyis azt csinálok, amit akarok. Hunyorogva, halkán, kicsit olyan sziszegve beszélt.

Helga néném látta, hogy Hekk előkerült, ő is előjött, és a gáztűzhelyen álló nagy fazék meleg víz mellett várt rá. Mondtam Hekknak, üljön le a padra, tegye le maga mellé a ruhákat is, és amíg kihozom a dézsát a fészerből, máris kezdjen vetközni, a levetett ruháit pedig, miután mindent, amire még szüksége lehet, kivett a zsebekből, dobja maga elé a földre.

Hekk mérgesen rám nézett, köpött, de lassan nekilátott és levetközött. Beleállt meztelenül a dézsába, Helga pedig egy kannával a fazékból merve meleg vízzel öntözgette. Ezalatt összeszedtem a földről a ruháit, átkötöttem a derékszíjával, és mivel Kován már korábban megmondta, mi történjék velem, kivittem a nagyobbik kemence elé, amelyikben télen is élesztjük a paraszat. Nemrég tettem rá néhány fahasábot, a kövek mögül kihallatszott a tűz dohogása. Kinyitottam a tüzelőnyílás ajtaját és Hekk ruháit belöktem a tűzrácsra. Vettem a kétágú villát, amivel a tűztérben a rúdfát vagy a hasábokat rendezgetjük, és amikor láttam, hogy senyvedni, füstölni kezd, a villával még beljebb toltam. Megvartam, amíg lángra lobban, akkor rácsaptam a kemence ajtaját. Csípős szürke füst bukott elő a kemence kürtőjén.

Hekk ekkor már törülközött.

Akkor láttam, hogy a szutyoktól összeragadva vörös csimbókokban lóg a haja, ezért szóltam, hogy mielőtt teljesen felöltözne, mossa meg a haját is. Ekkor már rajta volt a nadrág, úgy hajolt a dézsa fölé. Helga szappanreszeléket szórt a hajába, és ahogy korábban, a kannából meleg vízzel öntözgette.

Mivel észrevettem, hogy Hekk levetett bakancsa ott maradt, fogtam, és azt is kivittem a kemencéhez és bedobtam a többi közé, a tűzbe.

Még a haját mosta, amikor Hekk meglátott, hogy a kemence közelében vagyok, és odakikáltott, hogy hozzam el neki onnan a mókust. Mivel a zsineg már nem volt az állat nyakán, kézzel pedig nem akartam hozzáérni, a hólapáttal nyúltam alája, odavittem és ledobtam a konyha elé a hóra.

Miután haját is félig-meddig szárazra törölte, Hekk mindent magára vett, amit a padlásról, a ládából magával hozott. A szökött mészégető bár Hekkhöz hasonlóan alacsony termetű volt, de még nála is kisebb lehetett, mert a kölyök a nadrágot csak cibálásra, nagy nehezen tudta magára húzni, és alig bokáig ért neki, zubbonya ujjából pedig kilátszott

csontos vörös csuklója. De nem szólt semmit, csak néha mérgében maga elé köpött.

Elvette az asztalról a zsebkését, amit korábban kitett a zsebéből, letérdelt, és anélkül, hogy sokat bajlódott volna vele, hogy például lábánál fogva kikötözte volna valahova, ahogy a nyúzni való állatokat szokás, ott a hóban térdelve nekiesett, és néhány durva mozdulattal felhasította az állat gereznáját, és mintha csak valami könnyű ruhadarab lett volna, letépte róla. Fura is volt, hogy olyan könnyen lejött az állat testéről. Lehetett menyét, pele, akár südő kis borz is. Hekk a megnyúzott állatot, ahogy volt, mindjárt rá is akarta dobni a gáztűzhelyre, a rostélyrácsra, de mivel elég rossz szaga volt, és ki sem volt belezve, Helga nem engedte. Még egy lábast se adott neki, hogy később esetleg abban próbálja megsütni, hanem az orrát befogva elfordult tőle.

Ekkor azt mondtam Hekknak, ha továbbra is gusztusa lenne rá, és mindenáron meg akarná enni, süsse meg a kemencében. Ha majd kibelezte, mert úgy látom, azt elfelejtette, elhelyezem neki a tűzrácson, az izzó parázs fölött. Erre azt mondta, neki semmi baja a belekkel, a mókus tiszta állat, mert fakérget, makkot és mogyorót eszik.

Úgyhogy elhoztam a kétágú villát a kemence mellől, a megnyúzott állat alá nyúltam vele, hogy visszavigyem a kemencéhez. Közben, mivel láttam, hogy Hekk még hátramarad és Helgával kezd beszélgetni, megálltam fülelni.

Figyelsz rám, asszony? – hajolt Hekk a nénémhez, és feje egy mozdulatával maga mögé, a lakóvagon felé intett. Mondd csak, melyiktől nő a hasad?

Az egyikőtől. De lehet, mind a kettőtől, mondta neki Helga.

Mert akkor kéne beszélj azzal az egyikkel. Tudom, hogy Jusuff kuponokat hagyott nálatok, hogy belőle költsetek rám is. De mivel én holnap elmegyek, dumáld meg vele, hogy adja ki nekem a részemet.

Nincs neked ott semmiféle részed, mondta Helga. Megeszed, amit kapsz, mi meg csak levonjuk az árát belőle.

Így képzeltétek? Akkor csak tudd meg, hol tartja, és én majd elveszem onnan, bazdmeg. Nehogy azt hidd, hogy itt hagyom nektek, hát nem látod, hogy nézek ki? Kell a dohány, hogy valami rendes rongyokat vegyek belőle. Legyen rajtam valami, amikor feladom magam.

Ekkor közbeszóltam. Tudod mit, Hekk? Próbáld az ikrektől elkérni. Akkor legalább megtudod, hányadán állsz velük.

A megnyúzott állatot a kemencéhez vittem, és amikor odaért Hekk is, fél lábbal felrúgtam a tüzelőnyílás ajtaján a kallantyút, hogy az ajtó kinyíljon.

Tényleg a belével együtt akarod?

Mondtam, bazdmeg, csak elfelejtetted.

A villával megint a megnyúzott állatka alá nyúltam, bedugtam a nyíláson, és egészen a rácsig toltam vele, aztán hirtelen kihúztam alóla, az pedig ott maradt. Visszarúgtam az ajtót a nyílásra.

Tessék, csinálj vele amit akarsz.

Ha a tetőn olyan az idő, és éppen nem alvással töltjük a napot, mi télen is dolgoztatunk, mindig akad mit tenni. Mivel a hóesés még hajnalban elállt, az ikrek a hosszúnyelű hókaparó lapátokkal most a kőfejtéshez készültek, ilyenkor ott a helyem nekem is. Havazás után felnyúlunk a lapáttal a szikla tetejére, és megfelelő helyen kupacokba gyűjtjük a havat, hogy amikor majd enyhül az idő, a lecsorgó olvadék töltsse ki a kő repedéseit. Mivel a kő belsejében a víz éjjelente újra meg újra megfagy, tovább tágítja a réseket, így tavasszal, amikor majd megfűrjük, könnyebb lesz a feszítővasakkal kifejtteni.

Ahogy ott a sziklát kaparásztuk, elmondtam nekik is, amiket Hekktől hallottam. Hogy nem áll szándékában itt maradni, máris elmenni készül, mert attól tart, hogy kutyákkal fogják keresni, akkor pedig jobban jár, ha még azelőtt feladja magát. És hogy tud a kuponokról is, ha kell, erővel is elvesz belőle, mert abból számít magának valami ruhát venni.

Az ikrek csodálkozva néztek egymásra, hogy most mi akar ez lenni. Aztán csak megkeményedett az arcuk. Nem is mondtak semmit, újra és újra egymásra néztek, ikrek voltak, ugyanazt gondolhatták. Úgy tettek, mintha Hekk dolgai nem érdekelnék őket, de én már ismertem őket, tudtam, mit rejt mogorva hallgatásuk.

Dél körül nagyjából már befejezni készültünk a munkát, amikor kijött a fejtéshez Helga. Hogy akkor most tényleg karácsony van? Mert akkor megsüti a kolbászt, amit Juszuff ajándékba hozott, és megbont hozzá két savanyúkáposzta-konzervet, és ha gondoljuk, főzhet mellé néhány krumplit is.

Krumpli mindig legyen a káposzta mellé, mondta Kován, és majd forgassa bele alaposan a kolbász zsírjába, de mivel itt van ez a suttyó

kölyök, ha nem is eszünk együtt vele, számítsen rá is. Káposztából például öt személynek a két konzerv biztos nem lesz elég.

De nagyon is elég lesz, mondta erre Helga, ő úgy látja, hogy Hekk ma már nem fog velünk enni. Mert miután kivette a kemencéből, zsebkésével nyiszítelve ott helyben majdnem a felét megette annak az állatnak, amit ő mókusnak nézett, kevéssel utána pedig ki is hányta. Azután kétrét görnyedve csoszogott el az istálló felé, de már útközben kétszer leült a hóba. Már nem is bírt a létrán a helyére fölkapaszkodni, csak eldőlt a lovak mellett. Ott nyöszörög azóta is a szénában.

Rendben, mondta Bulbuk, ha tényleg így van, akkor a krumpli mellé négyünknek elég lesz két doboz káposzta is. És mivelhogy tényleg karácsony van, együnk meleg falak között a vagonban. Ha szűkösen leszünk is, még mindig jobb, mintha tányérunkon dermedne meg a krumpli a nyári konyhában.

Így aznap a lakóvagonban ebédeltünk.

Emlékeznek maguk? – szólalt meg egyszer csak bánatos hangon Helga, alighogy belepiszkált a káposztába.

És kezdte mondani, hogy tavaly bizony lementünk Ilszkbe, Lintzmájérhez karácsonyi podlenkát enni. Lintzmájér asztalt terített nekünk, valódi abrosszal, és gyertyát is gyújtott, és amíg ettünk, a pult mögött harmonikázott. Hogy most aztán a kölyök miatt nem mehetünk sehova. Neki már reggel eszébe jutott a tavalyi podlenka, és azóta egyfolytában csak a Lintzmájér podlenkáját kívánja.

Ahogy ezt elmondta, abba is hagyta az evést, és elfordult az asztaltól, hogy ne is lássa, ahogy eszünk.

Erre mindjárt mondták is neki az ikrek, hogy persze, ő mostanában úgy van, hogy mindenre csorogni kezd a nyála, pedig tudhatná, hogy ahogy belekóstol, többet már nem is kívánja. Már nem is tudom, melyikük, Bulbuk vagy Kován mondta, de utána már mind a ketten egyszerre kórusban mondták neki, ha már annyira podlenkás a napja, egyedül is lemehet Lintzmájérhez. Különben egész nap egyebet se hallanánk, csak hogy a kölyök miatt az idén nem tudott podlenkát enni. Tessék, menjen le, már holnap reggel lemehet, ha annyira kívánja. Ha korán elindul, délre lent van Lintzmájernél, megeszí a podlenkát, és már indul is vissza. Legfeljebb megkéri, hogy csomagoljon nekünk is vagy két-három adaggal. Van Lintzmájérnek olyan fedeles, jól zárható nejlondoboz, szóljon idejében, hogy egyenesen abba csomagolják,

abból nem csorog ki a leve. Ha pedig hazajövet benéz a katonákhoz, hozhatna tőlük egyúttal elemeket, hogy legyen a rádióba meg az elemlámpába. Sötétedés előtt már itthon is van.

Miután ettünk, szokás szerint elnyúltunk a priccsen. Valamelyikük szinte már félálomban azt motyogta, menjek, nézzem meg a kölyköt, és ha még mindig a szalmában hever, ahogy Helga utoljára látta, küldjem fel a helyére, a padlásra, nehogy valamelyik ló rálépjen. De ahogy ezt elmondta, máris hallottuk künn a havat ropogni, és az ablakból azt láttuk, hogy Hekk lógó nadrággal, támolyogva közeledik az árnyékszék felől, szédelegve bukdácsol a kemencék között.

A mókus.

Valamivel később mégis utánamentem, hogy lássam, mi van vele. Ahogy elhaladtam a nyári konyha előtt, megláttam a félig megsült állat maradékát az asztalon. Nyirkos faggyúba dermedve hevert, ahogy Hekk odadobhatta, miután már nem bírta többet belőle enni. Mellette leszopott csontocskák heverték.

Mint a halálra ítélt ember félbehagyott vacsorája, ami az asztalán maradt, miután kivitték a vesztőhelyre. Egy moziban egyszer így ért véget egy szomorú történet. Igaz, ott a vacsora fölött még pára lengedezett. Itt már jó hideg volt, mert a kihűlt sültön, mintha bundája kezdene nőni, meredező jégtüskék csillogtak.

Hekk az istállóban a földön hevert, a szalmában elnyúlva.

Hekk, hallasz engem?

Hekk hallgatott.

Hekk, Hekk! Reggel még olyan nagy pofád volt, nem igaz? Bulbuk és Kován urak meghallották, hogy a szénában heversz a lovak mellett, ezért azt üzenik, hogy menj fel a helyedre. És azt is, hogy gondold meg, miket forgatsz a fejedben. Azt már csak én mondom neked, hogy ne várd meg, amíg ők szólnak hozzád, mert mind a ketten nehéz emberek. Kár volna őket valamivel pont karácsonykor felbosszantani.

Hekk csak sokára szólalt meg. Vacogva, halkan, szaggatottan mako-gott, hogy alig lehetett érteni. Hogy vigyek neki valahonnan egy takarót, mert mászkál benne a hideg. Hogy hányik egyfolytában, és mindjárt ki kell hogy menjen újra, mert egy jeges kígyó tekeredik a gyomrában. Mintha egy vederből beszélt volna, és mintha tele lett volna a szája valamivel.

A padláson levő ládából lehoztam még néhány rongyot, és ráterítettem.

Hekk felhúzott lábbal ide-oda forgolódott a szénán, amikor a nyitott ajtó felől néha ráesett a fény, látszott, hogy homloka verejtéktől csillog. Amikor aztán menni készültem, újra megszólalt.

Figyelsz, bazdmeg?! Azt gondoltam, reggel, ha jobban leszek, elmegek. De azt hiszem, nem fogok tudni elmenni.

Ne is menj, tudod jól, itt kell megvárnod Juszuffot.

Láttam, hogy van itt nektek az istálló mögött az a szánatok, folytatta már síró hangon. Azzal le tudnátok vinni a katonákhoz, nyöszörögte. Hogy még ma tudjam feladni magamat. Van nekik ott biztos egy doktoruk. Hogy hajtsa ki belőlem ezt a kibaszott mókust.

Ejnye, Hekk! Feladhattad volna magad korábban, amíg ki tudja merre csatangoltál, de nem tetted. Most már késő, mert itt vagy nálunk. És becsület is van a világon. Bulbuk és Kován megígérte Juszuffnak, hogy bújtatni fognak, nem pedig azt, hogy kiadnak azoknak, akik a vesztedet akarják. Ha jobban leszel, tiszta fejjel magad is rájössz, hogy valami becstelenségre akarnál minket rávenni. Teljesen lehetetlen, amit kívánsz.

Aztán szarom belétek, amilyen tetvek vagytok! Látod, lemehetnél te egyedül is, hogy a másik kettő ne tudjon róla. A katonák télen motoros szánnal járnak, ha szólsz nekik, azzal jöhetnének értem, hogy baszód-nának meg. Könyörödj nekik, hogy jöjjenek értem, mert még ma este felfordulok.

Akkor fordulj fel, mondtam. Csak azt ne várd, hogy majd én leszek az, aki motoros szánnal hívta rád a katonákat. Egy dolgot tehetek érted. Hozok neked egy flakon vizet. Én, ha valami bajom van, vizet iszom, és attól jobban is leszek.

Ezzel otthagytam és visszamentem a lakóvagonba. Kicsivel később jutott eszembe, hogy nem vittem Hekknak vizet, pedig megígértem. Megtöltöttem egy literes palackot, bevittem az istállóba, és letettem Hekk mellé. Mondtam neki, hogy a közelben, kézügyben, karnyújtásnyira találja, de nem válaszolt. Körülötte újra bűz terjengett, némán hánykolódott a szénában.

Azt találta ki magának, hogy még ma vigyük le szánnal a katonákhoz, mondtam, ahogy visszatértem a lakóvagonba. Hogy biztos van ott nekik egy doktoruk.

Pont a katonáknak! Ezt a kölyök miből gondolja? Honnan is lenne azoknak saját doktoruk. Szerinted van? Kérdezte Bulbuk mérgesen Kovánt.

Azt te nem tudhatod, mondta erre Kován.

De honnan is lenne? Huszonnyolcan vannak összesen, két parancsnokkal együtt. Te mit gondolsz, huszonnégy sorkatonának, a két tisztnek, a parancsnoknak és a helyettesének jár külön doktor? Hova jutna így a világ? Mit is csinál egy ilyen doktor ott egész nap?

Tőlem kérded? – morogta erre Kován. Nem azt mondtam, hogy van nekik, csak azt, hogy nincs honnan tudjuk, hogy van-e. Majd pont én fogom tudni.

Jó, rendben, nem tudhatjuk. De legközelebb, ha lenn járok náluk az őrsön, majd megkérdem tőlük. Nekem pedig azt mondta:

Ha még beszélsz velem, és tovább szívóskodik, mondd meg a kölyöknek, hogy a katonáknak nincs és nem is volt soha saját doktoruk. De legjobb, ha nem beszélgetsz velem, és nem is mondasz neki többet semmit.

Este beindítottuk az áramfejlesztőt, Bulbuk elővett egy palack bort és a Piatnik Nándor-féle kártyákat, Stüsszi vadással és Reding Itellel. Helga bekapcsolta a rádiót, körbeültük az asztalkát, és párban septikáztunk. Volt hozzá egy kis füzetünk, abba vezettük be minden kör után az eredményt. Közben, ahogy fogyott a bor, hol az egyikünknek, hol a másikunknak is ki kellett menni. Bulbuk egyszer azzal tért vissza, hogy künn valami selymesen simogató, langyos szél fújdogál, csorog az eresz, eltakarodtak a felhők, kibújt a szirtek mögül a hold is, az ég pedig tele kövér csillagokkal. A holdfényben pedig Hekket látta, ahogy ül az árnyékszéken, ezért nem is tudott bemenni, hogy ott végezze el a dolgát.

Ahogy belépett, a nyitott ajtón betört a langyos, álmosító, földszagú fuvallat. Helga nemsokára ültében el is bóbiskolt, attól fogva még egy darabig hármásban kártyáztunk tovább. Addig játszottunk, amíg egyszer csak hallottuk, hogy a fészkerben köhögni kezd az áramfejlesztő motorja, aztán az égő is pislákolni kezdett, majd elhalványult, végül kialudt.

Véget ért a nap, lefeküdtünk. Bulbuk még megkérte Helgát, úgy, hogy háromszor elismételte neki, hogy ha tényleg lemegy Lintzmájérhez podlenkázni, még odamenet rendeljen a katonáktól az

áramfejlesztőbe két ballon gázolajat, és kérje meg őket, hogy délig hozzák is ki motoros szánjukkal a sorompóig.

Hekkről nem esett szó többet.

Hajnaltól még alig világosodott, Bulbuk és Kován is még aludt, amikor hallottam, hogy Helga fölkel. Csizmát húzott, betette a táskarádiót a háti tarisznyájába, betett magának egy flakon vizet is, aztán magára vette báránybőr bekecsét és elment.

Később én is kimentem a lovakhoz, és túl a kemencéken sárgás gödröcskét láttam a hóban. Úgy látszik, Helga se tudta a dolgát a szokásos helyen elvégezni.

Az árnyékszék nyitott ajtaja mögött Hekk gubbasztó árnya sötétlett. Ült, előre görnyedve, fejét tenyerébe temetve.

Odamentem, és pár lépéssel megálltam előtte.

Hekk!

Mintha összerezzen volna. De lehet, akkor már csak képzelődtem. Talán felnézni is próbált, csak épp a fejét nem bírta megemelni.

Ejnye, Hekk! Ne csináld ezt! Kelj fel onnan, kell az a hely másnak is!

Nem bírok, bazdmeg, nyögte. Már nem vacogott, csak halkán, szagatatottan ejtette ki a szavakat, hogy alig lehetett érteni.

Ha segíték, megpróbálok?

Nem, nyögte. Menj innen, mert végem van, ne nyúlj hozzám, hogy baszódnaál meg.

Reggelre aztán újra beborult és szemerkélni kezdett az eső, hallatszott, ahogy percegve roskad a hó. Miután állva megettük a kását a nyári konyhában, Bulbuk szólt, hogy fogjak be a szán elé. Kezükre felhúzták a bélelt égetőkesztyűket, mint amikor a kövel tömik a kemencéket, de azzal mennek akkor is, amikor a ligetből fát kell hozni. Biztos arra számítottak, hogy az eső lemossa a rúdfáról a havat, és tartaléknak felhoznak belőle egy rakománnyal. Egy jó óra múlva tértek vissza, de a szán nem rúdfával, hanem bükk- és gyertyántuskókkal volt tele. Ledobálták az egészet a hóba, és ott hagyták nekem, hogy amíg ők lemennek a sorompóhoz a gázolajért, rendezzem el a tuskókat két sorba a két kemence közé.

Amíg ott dolgoztam a fával, a fennsík felől egy csapat varjú érkezett, nem zavarta őket, hogy a tuskókkal bajlódom hangosan, egy részük a lakóvagonra telpedett, a másik az istálló fedelére. Tapsolni kellett nekik, hogy elrepüljenek, de csak a közeli csupasz kőrisfákat szállták meg, kettő pedig az árnyékszék fedelén illegette magát. Alattuk Hekk ugyanúgy ült, lába közé csüngő fejével, mozdulatlanul.

Bolond idő volt, dél felé hirtelen elállt az eső, és ahogy kezdtek elvonulni a felhők, a nap is kisütött. Egyszer csak ezüstösen áttetsző, lencse alakú felhők tűntek fel az égen, alig mozogtak, inkább mintha csak álltak volna egy helyben. Tavaszi verőfény áradt mindenfelől, a langyos szellőben duruzsoltak a csorgó ereszek. Valahonnan óriási fekete legyek bújtak elő, egymást kergetve, szökdécselve futkároztak a havon. Pedig még csak karácsony volt.

Miután megjöttek a gázolajjal is, Bulbuk kihozta az asztalkát a lakóvagon elé, mellé három széket, aztán egy palack bort, a bádogecsuporokkal, és a Piatnik-féle kártyát, hogy hármásban folytassuk a septikát, ahol az este abbahagytuk.

Kován ezalatt, mivel Hekk miatt az árnyékszéket nem lehetett használni, egy lapáttal ösvényt mélyített az olvadó hóban a deszkabodé mögé, hogy amikor utolér a szükség, ne sárgítsuk mindenfelé a havat, hanem mindig ugyanoda, egy helyre járjunk. Közben néha megállt, és a lapát élével megkocogtatta az egyik vasrudat, amire a ruhaszáritó drótja volt kifeszítve. Biztos, ezzel Hekket akarta ébresztgetni, de csak a két varjú rebbent fel ilyenkor kis időre. Hekk akkor már elég rég nem mozdult. A legyek közben eltűntek a hóról, most már ők is Hekk körül kavargtak, keringtek. Ahogy a feje le volt konyulva, egymást kerülgetve már a csupasz nyakán is legyek mászkáltak. Kován azt nézte.

Osztottam, kiáltott oda, Bulbuk, kezdhetjük. Most már hagyj békét neki.

Nem akar válaszolni, mondta Kován. Pedig biztos hallja, amit mondok. Amikor a halottkém az öregemet vizsgálta, folyton ránk pissegett, hogy hallgassunk, mert a halott még egy darabig hallja, hogy körülötte miről beszélgetnek, aztán megtudja, hogy meg van halva. De ezzel most nem tudom, mi van. Már a legyek se izgatják.

Akkor gyere ide.

Kován eldobta a lapátot a hóba, odacsoszogott, és leült az asztal mellé.

Az előbb pedig úgy láttam, mintha megmozdult volna, közben csak a szél taszított rajta egyet. Menj csak, nézd meg te is.

Látom én innen is, amit akarok, mondta Bulbuk. Pont odalátok. Majd szólok is, amikor már muszáj lesz, hogy csináljunk vele valamit.

Bolond világ. Tegnap még tél volt, karácsony, erre ma megteltünk ezekkel a nyári döglegyekkel. Te láttál már ilyenkor télen ekkorákat?

Mikor láttam volna, ha te se láttál, mondta Bulbuk. Valami bajod van, mert hülyeségeket kérdezel.

Én ezalatt, mivel korábban Bulbuk megkért rá, a nyírfavessző-köteggel a bükk- meg gyertyánhasábokról sepregettem le a rátapadt nedves havat. Odakiáltottam nekik, hogy fogjanak csak hozzá, játszanak nélkülem egy darabig.

Játszottak, de kettesben nem jó septikázni, kicsit unhatták is, mert hallottam, hogy játék közben is halkán, morogva beszélgetnek. Amikor elkészültem a sepregetéssel, én is odamentem.

Bulbuk félretette a kártyát, és rám nézett szigorúan.

Figyelsz egy kicsit? Mert az előbb már Kovánnak elmondtam, de hogy akkor tudjál róla te is. Hogy Juszuff úrnak majd azt mondjuk, hogy csak vártunk, vártunk a kölyökre, de a végén nem érkezett meg. Pedig számítottunk rá, már külön kuckót is készítettünk neki. Biztos elkapták, vagy valami egyéb történhetett vele. Ezt mondjuk, és visszaadjuk neki a kuponokat. Világos? Ha meglátja a kuponjait, az már elég is lesz neki.

Ezt akkor már tudjuk, mondta Kován, csak azt nem, hogy most majd mihez kezdünk vele.

Most mi van, mondta erre élesen Bulbuk. Ahogy én, úgy te is tudod. Miért mondasz ilyeneket, amikor te is tudod?

Tényleg? És mivel akarod ezt a kibaszott fagyott földet föltúrni?

Nahát! Most ugye csak teszed magad. Mert tőlem akarod hallani. Te is emlékezhetsz rá, a fogain kívül a Raudi kutyából se maradt semmi. Egy fél marék fog, amit utána a hamuban találtunk. Csak közben nehogy megjöjjön Helga is a podlenkéval. Pedig, ahogy számítom, pont akkor fog ideérni. Nem neki való az ilyesmi.

Jó vicc. Mégis mekkora egy kutya? Érted, mire gondolok. És nem is biztos, hogy befér a nyíláson. Ezzel a vastag posztóval, ami rajta van. Mert nem szívesen kezdeném most vetkőztetni. Hogy tegnap pont azt nézte ki magának.

De befér. Ha nem hiszed, mindjárt lemérem neked. Csak legyünk biztosak, hogy vége, hogy akkor már annyi neki. Mondjuk, ha kihozod a tükröt, és az orra meg a szája elé tartod, kiderül az is.

Te is kihozhatod. Neked talán most olyan nagyon jön, hogy ott az orra előtt hókuszpókuskodjál vele?

Megint problémázol. Ma bármit mondok, ezt csinálod. Hogy így nem tudod, meg úgy. Közben ugyanúgy tudsz te is mindent. Mondd meg, ha velem van valami bajod. Lehet, csak éhes vagy, akkor pedig menj, egyél valamit.

Mondasz valamit, a kása óta csak két Eugenia keksz van bennem. Akkor már tényleg ehetnék is valamit.

Akkor menj, egyél! Én most már várok estig Helgára, a podlenkával.

Ahogy ott a napon kártyáztunk, iddogáltunk, Kován mivel háttal ült, minduntalan megfordult, és az árnyékszék felé nézett. Nem tudom, mire számított, hogy majd látni fog.

Hekk ugyanúgy, mozdulatlanul gubbasztott, feje a lába közé csüngött, de a lába leért a földig, arra támaszkodott. Most már úgy nézett ki, akármennyire előre dől is, a lába megtartja, és már nem fog felborulni.

Még kártyáztunk úgy hármásban kicsit, lazán, szórakozottan egy darabig, aztán Bulbuk szól, hogy kezdek a kemencét a tuskókkal felfűteni. Egy bükk, egy gyertyán, eleinte hézagosan, később, ha már látom, hogy ég rendesen, akkor tömhetem szorosabban, ahogy a kőnél szoktuk. De hogy húzása legyen, előtte még az alsó rács alól a hamut is ki kellene üríteni.

Kihoztam a fészerből a vedret és nekitámasztottam a szelelőlyuknak, fölötte kinyitottam a tüzelőajtót, elkezdtem kaparni. Piszok munka, ezt mindig velem csináltatják. De Bulbuk most látta, hogy nehezen boldogulok vele, és odajött segíteni. Én kapartam, ő pedig a vödröt tartotta. Amikor tele lett, elvettem tőle, kimentem vele a Kován ásta friss ösvényen az árnyékszék mögé, hogy a hóra ürtse. A hamu egy része fölporzott a szélben, alatta összekocantak, kicsit még csilingeltek

a rézgombok. Mint valami távoli üzenet, jeladás, úgy hangzott, mert erre Kován és Bulbuk is egyszerre odajött. Néztük, ahogy a meleg fémgombok elmerülnek a hóban.

Eljött az idő, mondta Kován. Azt mondtad, mész és leméred. Most már tényleg kíváncsi vagyok.

Kérlek, mondta Bulbuk. Elvette a lakóvagon ajtajáról azt a zsineget, amivel Hekk az állatkáját húzta a hóban, amikor este a telepre érkezett, és Kován másnap reggel a kilincsre tekerte. Odament vele az árnyékszékhez, és Hekk fölé hajolt. A zsineget két végénél fogva, úgy, hogy ne érjen hozzá, háta fölött áthúzva lemérte, körmét belenyomva a két végén megjegyezte.

Nézd csak, mutatta Kovánnak, amikor elhaladt mellette, még rá is hagytam két oldalt egy-egy ujjnyit. Mindjárt kiderül, kinek jobb a szemmértéke.

Kezét a zsineggel maga előtt tartva ment a kemenecéhez, és a tüzelőnyíláshoz passzította. Hátrafordult, odakiáltott Kovánnak.

Látod? Így első ránézésre azt hinnéd, hogy persze, ugye neked volt igazad, mert így tényleg elég bajos lenne, de ha egy kicsit majd megdöntöd, és srégen tartod, akkor pont befér. Te is tudtad, csak ma ilyen napod van. Csak okoskodol, vagy direkt velem van valami bajod.

Csak az van, a rossebbe bele, hogy ilyet még nem csináltunk. Semmi más. Csak az mind jut eszembe.

Aztán nekem is. De látod, én hallgatok, mert nincs más mit csinálni. Meg Helga is mind eszembe jut. Hogy még lenn lesz valahol az oldalsó, és amilyen mostanában az orra, már ott lenn meg fogja érezni a füstöt. Mert gondolhatod, milyen lesz a szaga. Tudod, szegényke hogy van mostanában az orrával.

Most még nagyjából a katonáknál lehet. Megpihen, mielőtt nekivágna a meredeknek. Ott van neki, végre, akivel beszélgessen, ott is még elüldögél velük egy darabig.

Csak üldögéljen, és el ne felejtse az elemeket. Merthogy van ez a karácsony, IIszkben biztos zárva tart az a kibaszott elemes bolt is.

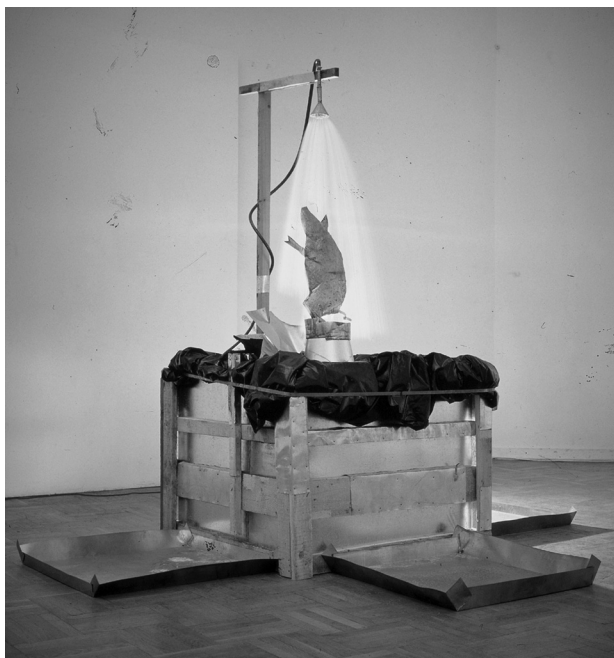
Ültünk az asztal mellett, kezünkben a kártyalapokkal, de csak úgy tartottuk magunk elé, bámultunk üresen Harras Rezsőre és Geszler Hermannra, és egy idő után már azt se tudtuk, ki következik.

Olykor fölkeltem az asztal mellől, elballagtam a kemencéhez, és benyomtam egy, két vagy három tuskót, amennyi éppen belefért. A tüzelőnyílás ajta már olyan forró volt, hogy csak a piszkafával lehetett kinyitni.

Karácsony volt, egész évben ilyenkor a legrövidebbek a nappalok. A lencsealakú ezüst felhők lassan elszürkültek, a nap is kezdett eltűnedezni a téli páráság mögött. A szirtek közé a téli szürkület homálya ereszkedett. Közben a kemence füstje is lassan eltakarta az eget.

Vártuk Helgát a podlenkával, de úgy, hogy azért még késsen, az se baj, ha eltéved, csak késsen, késsen minél többet.

A kemence kupoláját lestük, mikor kezdenek rajta a kövek vörösen derengeni. Bulbuk mondta egyszer, hogy olyankor már ezer fok van odabenn. Ennyi kell a kőnek, amikor égetni kezdjük.

Zuhanyozó dísznő